

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.M.** , narozen dne ... , státní příslušnost Ukrajina,
naposledy hlášen na adrese Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2019 č.j. MV-20604-2/OAM-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 12. 342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Dne 6.5.2019 byla zdejšímu soudu na základě usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5.4.2019 č.j. 78 Az 1/2019-23 postoupena žaloba žalobce ze dne 25.2.2019, jíž se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2019 č.j. MV-20604-2/OAM-2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se řízení podle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zastavuje.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se nesprávně nezabýval tím, zda nedošlo ve vlasti žalobce k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6.12.2012, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval požadavky kladenými na rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu. Dle názoru žalobce je zcela evidentní, že pro vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu, je zapotřebí zvážit rovněž to, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti, a to pochopitelně ve vztahu k řízení, v němž byla žádost žalobce meritorně posuzována. Pouze tímto způsobem lze totiž vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící např. z nově vypuknuvšího válečného konfliktu nebo přírodní katastrofy. Žalovaný otázku, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tematizoval zcela nesprávně, neboť posouzení eventuální změny situace vztáhnul k řízení o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy k řízení z roku 2014, a nikoliv k jedinému řízení, v němž byla jediná situace žalobce posuzována meritorně, tedy k řízení z roku 2012. Tímto pak své Rozhodnutí zatížil zřetelnou vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. Předmětnou otázkou se v poslední době zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 9 Azs 185/2017-38 ze dne 3.10.2017, v němž mimo jiné uvedl, že *pro projednávanou otázku je podstatné, že se ministerstvo při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Ve všech případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.* Napadené rozhodnutí tak pro absenci vyjádření se k eventuálním změnám v zemi původu v době mezi vydáním meritorního rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a napadeným Rozhodnutím nemůže obstát. Žalobce poukazuje, že nelze přistoupit na to, aby byla porovnání situace panující v zemi původu žalobce činěna ve vztahu k rozhodnutí, jímž nebyla situace v zemi původu žalobce nijak přezkoumávána (tedy k rozhodnutí, jímž bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno pro to, že se mělo jednat o žádost opakovanou), již proto, že v takovém řízení situace v zemi původu žalobce nebyla pochopitelně věcně posouzena, a to vůbec ne ve vztahu k osobě žalobce a tedy i konkrétním hrozbám, které by mu mohla konkrétní situace v jeho zemi původu přinést. Žalobce tedy navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2019 č.j. MV-20604-2/OAM-2019 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.
3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení zákona a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Správní orgán

se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl a v této souvislosti zjistil, že aplikoval § 11a odst. 3 zákona o azylu správným způsobem. Žalovaný ve vyjádření k žalobě podotýkal, že se v daném případě jedná již o třetí neúspěšnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalovaný v tomto řízení neshledal důvody pro další opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k uváděným důvodům, neboť tento nesdělil žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu v platném znění a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, které by odůvodňovaly v této souvislosti opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení uvedených důvodů a takovéto skutečnosti či zjištění se ani neobjevily. Z těchto uvedených důvodů žalovaný posoudil žádost žalobce jako nepřipustnou. Žalovaný v průběhu správního řízení nezjistil, že by žalobce v zemi původu mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či reálné hrozbě vážné újmy dle § 14a téhož zákona. V případě návratu do země původu žalobce nebude na Ukrajině ohrožen ozbrojeným konfliktem, k žádné zásadní změně v zemi původu ve vztahu k osobě žalobce tedy skutečně nedošlo. Žalovaný uvedl, že v podané žalobě není žalobcem ani konkrétně uvedeno, k jaké zásadní změně situace ve vztahu k osobě žalobce došlo, aby mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vnitropolitické a bezpečnostní poměry v zemi původu, včetně situace na území východní Ukrajiny, žalovaný posuzoval již v rozhodnutí vydaném v roce 2014, přičemž sám žalobce před odchodem ze země ve východních oblastech ani nežil. Žalovaný se se všemi tvrzeními žalobce vypořádal dostatečným způsobem, přičemž tyto neshledal relevantními k opětovnému meritornímu posouzení jeho žádosti. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

4. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Žalobce odůvodnil žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.1.2019 skutečností, že má na území ČR dvě nezletilé děti, jež čekají na rozhodnutí o udělení trvalého pobytu. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, jeho sestra odmítá přijmout žalobce a jeho rodinu do domu po rodičích. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 26.1.2019 č.j. KRPA-40623-17/ČJ-2019-000022-ZZC, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení svobody. Dále je součástí spisu rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3.4.2017 č.j. KRPA-120641-20/ČJ-2017-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 1.12.2017 č.j. CPR-14121-2/ČJ-2017-930310-V234 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3.4.2017 č.j. KRPA-120641-20/ČJ-2017-000022, které bylo potvrzeno. Dále jsou ve správním spise založeny informace OAMP ze dne 14.9.2018 ohledně situace na Ukrajině. V žádosti podané dne 25.2.2014 žalobce uváděl, že žádá o mezinárodní ochranu proto, že má v ČR rodinu, o kterou se chce starat a je živitelem rodiny. Také se nechce vrátit domů, protože otec přepsal dům na neteř, takže nemá, kde bydlet. Součástí správního spisu je i rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15.5.2014 č.j. OAM-38/LE-BE02-BE03-2014, jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána podle § 10a písm. e) zákona o azylu jako nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. i. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost dle zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné správní řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav žalobce z návratu do vlasti. Dále se konstatuje v tomto rozhodnutí, že přesto, že situace na jihu a východě Ukrajiny je aktuálně složitá, je zřejmá snaha o vyřešení sporu pokojnými prostředky. Dle aktuálních zpráv ČTK dochází

pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a vládní moci na jihovýchodě Ukrajiny, zejména v Doněcké oblasti. Občané Ukrajiny své aktuální případné potíže řeší prostým přestěhováním v rámci země. Na Ukrajině tak nedošlo k natolik závažným změnám, ohledně bezpečnostní situace v zemi, aby si vyžadovala opětovné posouzení žádosti žalobce ohledně možnosti návratu do vlasti. Ohledně první žalobcovy žádosti je součástí správního spisu jak žádost, tak i pohovor. Žádost byla podána 21.6.2012 a žalobce požádal o azyl, protože má zde přítelkyni a dvě malé děti, je jediným živitelem rodiny, a proto se musí o ní starat a k tomu se nemá na Ukrajinu kam vrátit. V pohovoru k žádosti ze dne 4.7.2012 na dotaz, proč naposledy odjel do ČR, uvedl, že otec přepsal dům na sestru a žalobce neměl ani kde bydlet. Potíže se státními orgány v zemi původu neměl. Požádal o mezinárodní ochranu proto, že zde má rodinu a rodina je na něm závislá, má zde ženu a děti. Vrátit se na Ukrajinu by znamenalo začínat od nuly, najít si bydlení, práci, živit rodinu. Musel by pomáhat ještě dvěma dospělým dětem, které má jeho žena. Její manžel totiž také nepracuje. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13.7.2012 č.j. OAM-181/ZA-ZA15-K01-2012, bylo rozhodnuto podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci s odůvodněním, že rovněž v případě návratu do vlasti žalobce vyjádřil především žalobce obavu především z ekonomických obtíží, tedy problémy s nalezením zaměstnání a zajištěním si bydlení. Ekonomická nouze v zemi původu však nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a není ani důvodem pro udělení azylu, i kdyby životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření způsobující nepříznivý dopad na životní úroveň byla namířena proti určité národnostní, rasové či politické skupině, což v daném případě nebylo zjištěno a ani to žalobce netvrdil. Dle názoru správního orgánu žalobci v návratu na Ukrajinu nebrání žádné objektivní příčiny, to ani jím tvrzená snaha o soužití v ČR s družkou a dětmi, neboť obě dcery i družka jsou státními občany Ukrajiny.

5. Žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí ze dne 6.2.2019 č.j. MV-20604-2/OAM-2019 uvedl důvody, pro které žalobce žádá udělení mezinárodní ochrany. Bylo zjištěno, že žádost žalobce je již třetí v pořadí, když předešlé žádosti byly neúspěšné. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žalobce v rámci předchozích pravomocně skončených řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl jako důvody to, že má v ČR rodinu a na Ukrajině se, dle jeho slov, nemá kam vrátit. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné nové skutečnosti a ani nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, když ve své současné žádosti uvedl naprosto stejné důvody jako ve svých předchozích žádostech. Ani žalovaný pak neshledal žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí uvedl, že vycházel při rozhodování z informací, jež jsou součástí správního spisu.
6. Podle § 11a zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

7. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu *podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.*
8. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
9. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
10. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
11. Soud v dané věci posuzoval žalobní námitku žalobce týkající se skutečnosti, že žalovaný se při hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany nikterak nezabýval tím, zda došlo v zemi původu žalobce k takovým změnám, jež by v případě návratu žalobce do vlasti mohly tomuto způsobit hrozbu pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu. Soud podotýká, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat, zda nedošlo k takovým podstatným změnám okolností, jež by byly důvodem pro vyhovění žádosti o mezinárodní ochranu. Je nesporné, že žalobce podal již svou třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že žalobce ve všech svých žádostech uvedl takřka totožné důvody, tedy skutečnost, že má v ČR rodinu a že není místo, kam by se se svou rodinou do rodné vlasti mohl vrátit. Soud v dané věci uvádí, že správní orgán se situací žalobce v případě jeho poslední žádosti zabýval dostatečně. Důkazem toho, že žalovaný posuzoval situaci v zemi původu žalobce, je informace OAMP ze dne 14.9.2018 ohledně situace na Ukrajině, jež je součástí správního spisu. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že z uvedené listiny neplynou důvody, pro které by hrozilo návratem žalobce do jeho vlasti tomuto pronásledování či závažná újma. Soud podotýká, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na Ukrajině nedošlo od posledního rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení azylu k žádným zásadním změnám, jež by mohly mít vliv na udělení mezinárodní ochrany žalobci. I s tímto názorem žalovaného se soud ztotožňuje.
12. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný měl porovnávat současné poměry na Ukrajině nikoliv s rozhodováním o druhé žádosti žalobce o udělení azylu v roce 2014, ale se situací na Ukrajině v roce 2012, kdy byla podána žádost žalobce o poskytnutí mezinárodní

ochrany poprvé. K tomuto je třeba uvést, že dle evidenční karty žalobce se jedná o osobu nejen ukrajinské státní příslušnosti, ale i ukrajinské národnosti pocházející ze Zakarpatské oblasti, tedy z nejzápadnějšího cípu Ukrajiny. Ze zprávy OAMP ze dne 14.9.2018 vyplývá, že po zhroucení režimu Viktora Janukoviče v únoru 2014 došlo k celkové stabilizaci situace na Ukrajině. I při porovnání s rokem 2012 je tedy zřejmé, že se situace žalobce v případě návratu do země původu nemohla zhoršit.

13. Soud podotýká, že stejně jako žalovaný, v dané věci posuzoval, zda v období mezi druhou a třetí žádostí došlo k podstatné změně okolností, jež by vedly k udělení mezinárodní ochrany. Rozhodující faktorem byly skutečnosti, jež sám žalobce ve své žádosti namítal jako důvody pro mezinárodní ochranu. Jak již soud uvedl, žalobce nenamítal žádné nové okolnosti a ani nepředložil žádné důkazy, jež by vedly soud k názoru, že je namístě žádosti žalobce vyhovět. Žalobce v žalobním návrhu ani nikterak nespecifikoval a nekonkretizoval újmu, jež by mu návratem do vlasti hrozila, pouze namítal skutečnost, že žalovaný neposuzoval, zda v zemi původu žalobce došlo ke změně situace, jež by byla důvodem pro mezinárodní ochranu žalobce. Soud podotýká, že žalobce ve své poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany nenastíhoval žádnou podstatnou změnu okolností ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud tedy konstatuje, že nebyla splněna podmínka pro meritorní posouzení opakované žádosti - novost tvrzení ve vztahu k předchozímu řízení.
14. Soud dále uvádí, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že se žalovaný porovnáním žalobcových námitek zabýval dostatečně, avšak neshledal žádné důvody, jež by vedly k rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany žalobci, a proto řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. S postupem žalovaného se soud plně ztotožnil a neshledal v postupu žalovaného žádného pochybení.
15. Soud neakceptoval jedinou žalobní námitku žalobce o tom, že se žalovaný nezabýval tím, zda se změnila poměry a situace v zemi původu žalobce, neboť ani sám žalobce neupřesnil, o jaké konkrétní poměry a situaci by se mělo jednat. Námitka žalobce je tak dle názoru soudu zcela lichá.
16. Soud závěrem odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65 (na nějž odkazoval i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě), v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu a uvedl: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* Právě tato žádost žalobce se ve světle výše uvedených argumentů jeví jako vyložene účelová.
17. Pokud jde o námitku, že nesprávně byla porovnávána situace v zemi původu v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k době, kdy bylo vydáno druhé rozhodnutí, tedy k roku 2014, soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť podstatné není, zda bylo prováděno porovnání proti situaci v roce 2014 nebo v roce 2012, nýbrž zda žalovaný dostatečně zjistil aktuální situaci v zemi původu, což v daném případě bylo splněno opatřením zprávy o Ukrajině z roku 2018. Z tohoto vyplynulo, že není důvod k novému meritornímu

rozhodnutí, a to ve vztahu jak k možnosti pronásledování podle § 12 zákona o azylu, tak i ohledně hrozící vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

18. Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru o nedůvodnosti podané žaloby a proto ji dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodováno dle § 60 odst. 1 SŘS, kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto nebyla náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků přiznána.
20. Soud výrokem III. tohoto rozhodnutí přiznal ustanovenému právnímu zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi odměnu za právní zastupování za tři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“) a sepisu podání (žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, když tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) AT činí 50 000 Kč a odměna za jeden úkon právní služby tak činí podle § 7 bodu 5 AT 3 100 Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží paušální náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 AT za tři úkony právní služby po 300 Kč a náhrada daně z přidané hodnoty ve výši.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 9. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně